

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/74/2022
Identifikačné číslo spisu: 8415010377
Dátum vydania rozhodnutia: 04.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8415010377.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaniča na neverejnom zasadnutí konanom 4. októbra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného C. L. a spol. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného Y. T. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 5To/34/2018 zo 17. decembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Y. T. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T/150/2015, z 8. novembra 2017 bol obvinený Y. T. v bode 1/ uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného zákona spolu s iným obvineným a v bode 4/ z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na skutkovom základe, že

1/
v období od 24.9.2014 do 26.9.2014 si od bližšie nezistenej osoby nezisteným spôsobom zadovážili v meste F. a následne doviezli osobným motorovým vozidlom zn. Mercedes-Benz, evidenčného čísla V.P, do obce U. N., okres V., 9 kusov zatavených plastových striekačiek a 2 kusy zelených plastových vreciek s obsahom účinnej látky metamfetamínu, pri vykonaní prehliadky tohto motorového vozidla dňa 27.9.2014 v čase od 00.40 hod. do 01.40 hod. na ceste č. K. v smere z T. do V. tieto prechovávali v priestoroch sedadla vodiča a v batožinovom priestore vozidla, kde vykonaným skúmaním bolo zistené, že zatavená plastová striekačka nachádzajúca sa v priestoroch sedadla vodiča obsahovala metamfetamín o hmotnosti 0,58 gramu o priemernej koncentrácii 79,2% obsahu metamfetamínu, osem kusov zatavených plastových striekačiek nachádzajúcich sa v batožinovom priestore vozidla obsahovali metamfetamín o hmotnosti 6,78 gramu o priemernej koncentrácii 79,7% obsahu metamfetamínu, dva

kusy zelených vreciek obsahovali metamfetamín o hmotnosti 5,87 gramu o priemernej koncentrácii 78,4% obsahu metamfetamínu, kde z vyššie uvedenej hmotnosti a obsahu metamfetamínu by bolo možné pripraviť celkovo najmenej 261 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a hodnota 13,23 gramu metamfetamínu na trhu predstavuje sumu najmenej 529,20 Eur,

4/

v presne nezistenom čase najmenej od mesiaca február 2014 do 24.9.2014 si z presne nezisteného zdroja ako aj od C. L. z V. zadovážoval a následne dovážal do mesta V. metamfetamín, ktorý je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a sušené časti rastlín rodu Cannabis (konope), ktoré sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok, pričom tieto omamné a psychotropné látky ďalej buď odovzdal C. L., pre ktorého ich priviezol, alebo ich ďalej predával, alebo dával viacerým osobám v okrese V., a to najmenej Y. V. zo L. F., T. Š. zo L. F., T. V. z V., H. Š. z T. a Y. Q. zo L. Š. F..

Za to bol obvinenému Y. T. uložený podľa § 172 ods. 2, § 41 ods. 2, § 39 ods. 1, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov; pričom podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona mu súd uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 2 roky.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodujúci tak na podklade odvolaní obvinených ako i prokurátora rozhodol rozsudkom, sp. zn. 5To/34/2018, zo 17. decembra 2019 tak, že napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku (aj) obvineného Y. T. v bode 1/ uznal za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/

v presne nezistenom čase najmenej od mesiaca február roku 2014 do 24.9.2014 si z presne nezisteného zdroja, ako aj vzájomne od seba, opakovane zadovážovali metamfetamín, ktorý je zaradený v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok a sušené časti rastlín rodu Cannabis (konope), ktoré sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradené do I. skupiny omamných látok, pričom tieto omamné a psychotropné látky ďalej predávali, alebo poskytovali viacerým osobám v okrese V., a to obžalovaný C. L. najmä R. V. z V., Y. J.Č. z T., U. U. z V., T. Q. z V., H. Q. z V. a obžalovaný Y. T. najmenej Y. V. zo L. F., T. Š. zo L. F., T. V. z V., H. Š. z T. a Y. Q. zo L. F. a následne v období od 24.9.2014 do 26.9.2014 si od bližšie nezistenej osoby nezisteným spôsobom zadovážili v meste F. a následne doviezli osobným motorovým vozidlom zn. Mercedes-Benz, evidenčného čísla V., do obce U. N., okres V., 9 kusov zatavených plastových striekačiek a 2 kusy zelených plastových vreciek s obsahom účinnej látky metamfetamínu a pri vykonaní prehliadky tohto motorového vozidla dňa 27.9.2014 v čase od 00.40 hod. do 01.40 hod. na ceste č. K. v smere z T. do V. tieto prechovávali v priestoroch sedadla vodiča a v batožinovom priestore vozidla, kde vykonaným skúmaním bolo zistené, že zatavená plastová striekačka nachádzajúca sa v priestoroch sedadla vodiča obsahovala metamfetamín o hmotnosti 0,58 gramu o priemernej koncentrácii 79,2% obsahu metamfetamínu, osem kusov zatavených plastových striekačiek nachádzajúcich sa v batožinovom priestore vozidla obsahovali metamfetamín o hmotnosti 6,78 gramu o priemernej koncentrácii 79,7% obsahu metamfetamínu, dva kusy zelených vreciek obsahovali metamfetamín o hmotnosti 5,87 gramu o

priemernej koncentrácii 78,4% obsahu metamfetamínu, kde z vyššie uvedenej hmotnosti a obsahu metamfetamínu by bolo možné pripraviť celkovo najmenej 261 obvykle jednorazových dávok drogy, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a hodnota 13,23 gramu metamfetamínu na trhu predstavuje sumu najmenej 529,20 Eur.

Za to uložil obvinenému Y. T. podľa § 172 ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d), § 74 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 78 ods. 1 Trestného zákona aj ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Obvinený Y. T. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu] a podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom]

V súvislosti s uplatnenými dovolacím dôvodom obvinený v podstate namietal:

„V uvedenom prípade bolo uznesením príslušného vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ SR, odboru kriminálnej polície Kežmarok, ČVS: ORP-198/VYS-KK-2014 z 22.05.2014 začaté trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov, alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času až doposiaľ si doposiaľ nestotožnená osoba nezisteným spôsobom zadovážuje prevažne marihuanu z doposiaľ presne nezisteného miesta v meste M. a túto následne prechováva v rôznych dopravných prostriedkoch, kde po jej prepravení do mesta V. túto distribuuje nestotožneným konzumentom v okrese V., pričom toto jej konanie sa vyznačuje latentnosťou, plánovaním a koordinovanosťou pri zadovážovaní prechovávaní a následnej distribúcii.

Z vyššie uvedeného uznesenia o začatí trestného stíhania nevyplýva údaj o čase na dni, mesiace alebo roky. Časový údaj skutku je uvedený „od presne nezisteného času až doposiaľ“. Z takéhoto časového vymedzenia skutku vyplýva len, že trestné stíhanie mohlo byť začaté pre skutky od „nevidím“ do minulosti až po deň vydania uznesenia, t. j. 22.05.2014. Uznesenie ukončenie tohto časového rozmedzia uvádza „až doposiaľ“, t. j. až do vydania uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 22.05.2014.

Zastávame názor, že ak by aj v teoretickej rovine by sme pripustili zákonnosť takéhoto uznesenia s absolútne presne neurčeným obdobím trestnej činnosti, ako je to uvedené v uvedenom uznesení, tak by sme museli považovať za dátum spáchania posledného skutku deň 22.05.2014, t. j. kedy bolo vydané uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci, aj keď vzhľadom na v uznesení uvedený koniec skutku „až doposiaľ“.

V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti poukazujeme na tú dôležitú skutočnosť, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície Kežmarok ČVS: ORP-198/VYS-KK-2014 z 27.09.2014 bolo vyšetrovateľom vznesené obvinenie pre skutok spáchaný v dňoch 24.09.2014 do 26.09.2014 kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d) Trestného zákona. Ďalej poukazujeme, že uznesením Krajského riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície Prešov ČVS: ORP-198/VYS-KK-2014 z 25.02.2015 bolo vyšetrovateľom vznesené obvinenie pre skutok spáchaný v presne nezistenom čase najmenej od mesiaca február 2014 do 24.09.2014 kvalifikovaný ako už obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c), d), ods. 2 písm. c), d) Trestného zákona. Následne pre takýto skutok bola aj podaná obžaloba na súd a Krajským súdom v Prešove v konaní, 5To/34/2018-854, zo 17.12.2019 bol pre takýto skutok vydaný rozsudok, ktorým bol zrušený napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T/150/2015, z 08.11.2017 v celom rozsahu a zároveň bol náš klient uznaný vinným pre uvedený skutok a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Z týchto troch uznesení (1 x uznesenie o začatí trestného stíhania a 2 x uznesenie o vznesení obvinenia) vyplýva, že uznesením o začatí trestného stíhania vo veci nebolo začaté trestné stíhanie pre skutky uvedené v uzneseniach o vznesení obvinenia, pretože všetky skutky sa mali stať po dátume začatia trestného stíhania. t. j. po 22.05.2014.

Máme za to, že nie je možné začať trestné stíhanie vo veci pre skutky, ktoré sa stanú v budúcnosti a nie je možné ani vzniesť obvinenie pre skutky, pre ktoré nebolo začaté trestné stíhanie a ku ktorým dôjde niekedy v budúcnosti po začatí trestného stíhania.

V nadväznosti na tieto skutočnosti opätovne poukazujeme na ustanovenia § 199 ods. 3 Trestného poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva, že uznesenie o začatí trestného stíhania musí obsahovať opis skutku s uvedením prípadne iných okolností, za ktorých k nemu došlo.

Gramatickým výkladom slovného spojenia ‚za akých k nemu došlo‘ je zrejmé, že predmetné ustanovenie je smerované do minulosti a počíta iba so skutkom, ktorý sa už stal v čase pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a skutok je dostatočne konkretizovaný v tom smere, že možno v skutkovej vete uznesenia o začatí trestného stíhania uviesť jeho opis (a to aj s uvedením miesta a času). Podstatou trestného stíhania vždy bolo, že sa v ňom spätne dokazujú skutky, ktoré sa stali, alebo sa mali stať v minulosti a nie v budúcnosti.

Rekonštrukcia skutkových okolností, ktoré sa odohrali v minulosti počas vedenia trestného stíhania, je znakom všetkých podstatných rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Tak ako možno vzniesť obvinenie, zastaviť trestné stíhanie, podať obžalobu, či vyhlásiť rozsudok len za skutok, ktorý sa odohral v minulosti, t. j. pred vydaním týchto rozhodnutí, tak logicky možno aj začať trestné stíhanie vo veci len pre skutok z minulosti.

Povedané inak, len ‚skutok z minulosti‘ možno jednoznačne a zrozumiteľne konkretizovať tak, aby nemohol byť zamenený s iným skutkom (zákonnú výnimku predstavuje iba trestný čin zanedbania povinnej výživy, ktorý však taktiež musí byť aspoň čiastočne spáchaný v minulosti).

Skutok, ktorý sa má, alebo môže stať v budúcnosti, nie je možné konkretizovať, pretože nie je vôbec zrejmé, či sa skutočne stane, a ak áno, kedy sa tak stane, kde sa tak stane a za akých konkrétnych okolností sa tak stane. Nie je preto možné, aby bolo začaté trestné stíhanie ‚do budúca‘.

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia.

‚Účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len ‚vo veci‘ pri splnení podmienok (aj) § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatel'om, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napr. podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu‘ (R 19 /2016, Uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. marca 2015, sp. zn. 2To/13/2015).

Z rozhodnutia (jeho právnej vety) publikovaného v zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 19/2016 (v čiastke 2/2016) okrem iného vyplýva, že účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatel'a trestného činu a k vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje konkrétna situácia.

Z kontextu ustanovení § 199 a § 206 Trestného poriadku, podporených aj uvedeným judikátom, vyplýva, že vzniesť obvinenie osobe dôvodne podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu možno len pre skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie. Opakom vyjadrené, nemožno vzniesť obvinenie osobe podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu pre iný skutok, než pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie. Možno pritom, ak to dôkazná situácia umožňuje, jedným uznesením začať trestné stíhanie a súčasne vzniesť obvinenie, pričom sa ale v uvedenej trestnej veci tak nestalo.

Uznesenie o začatí trestného stíhania musí pokrývať len trestnú činnosť, ktorá mala byť páchaná pred začatím trestného stíhania, t. j. v tomto prípade najneskôr v deň vydania uznesenia o začatí trestného stíhania, t. j. 22.05.2014 a následne aj uznesenie o vznesení obvinenia sa musí týkať skutkov, spáchaných pred začatím trestného stíhania. Trestné stíhanie nemožno začať „pro futuro“ na trestnú činnosť spáchanú neskôr, až po začatí trestného stíhania, a to ani za predpokladu, že existuje podozrenie, že podozrivá osoba pokračuje (alebo udržiava protiprávny stav) v trestnej činnosti aj po začatí trestného stíhania. Výnimku zákon v tomto smere stanovuje len pre trestný čin zanedbania povinnej výživy.

Máme za to, že skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nášmu klientovi a za ktorý je novým skutkom, na ktoré sa skutkovo nevzťahovalo a ani nemohlo vzťahovať uznesenie o začatí trestného stíhania z 22.05.2014. Pre tento skutok nebolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie, a preto na tomto podklade nemohol byť náš klient obvineným, t. j. nemohlo byť voči nemu zákonným spôsobom vznesené obvinenie a nie to ešte podaná obžaloba na základe, ktorej bol aj odsúdený.

Sme toho názoru, že v uvedenom prípade orgán činný v trestnom konaní v prípade zistenia akejkoľvek trestnej činnosti nášho klienta mimo rámca začatia trestnej činnosti v tejto veci nič nebránilo tomu, aby pre skutok, uvedené v obžalobe najprv začal trestné stíhanie a následne vzniesol obvinenie, a to buď jedným uznesením o začatí trestného stíhania a vznesenia obvinenia, alebo dvomi uzneseniami, a to uznesením o začatí trestného stíhania vo veci a následným uznesením o vznesení obvinenia.

Máme za to, že absencia zákonného začatia trestného stíhania pre skutky, pre ktoré nášmu klientovi v posudzovanom súdnom konaní bolo vznesené obvinenie je neodstrániteľnou podstatnou procesnou chybou trestného konania. Absencia zákonného začatia trestného stíhania sa prenáša v zmysle teórie plodov otráveného stromu aj na následné vznesenia obvinení a ďalšie v trestnom konaní vykonané procesné úkony, ktoré považujeme za nezákonné.

Vyššie pochybenia orgánov činných v trestnom konaní spôsobujú absolútnu dôkaznú núdzu vo vzťahu k samotným skutkom, pre ktoré bola na nášho klienta podaná obžaloba, na základe ktorej bol uznaným vinným pre skutok uvedený vo vyššie spomínanom rozsudku Krajského súdu v Prešove. Z takéhoto dôvodu by sa v spise ani nemali nachádzať takéto dôkazy, ktoré sú nezákonné alebo procesne nepoužiteľné, t. j. žiadne od vydania uznesenia o začatí trestného stíhania z 22.05.2014.

Vzhľadom na tieto skutočnosti považujem napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Prešove ako aj konanie na súde prvého stupňa vedené na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 7T/150/2015, za nezákonné, ktoré obsahuje vyššie vytýkané vady konania, a preto navrhujem, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom v mene Slovenskej republiky rozhodol, že: rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 5To/34/2018-854, zo 17.12.2014 ako aj v konaní, ktoré mu predchádzalo, a to na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 7T/150/2015, bol porušený zákon v ustanoveniach § 371 ods. písm. c), g) Trestného poriadku v môj neprospech.

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 5To/34/2018-854, zo 17.12.2014 sa zrušuje.

Napadnutý rozsudok Okresného súdu Kežmarok, sp. zn. 7T/150/2015, z 8.11.2017 sa zrušuje.

Ďalej sa zrušujú rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ktoré stratili svoj podklad v zrušenom rozhodnutí.

Okresnému súde Kežmarok sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol“.

K dovolaniu sa, využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku, vyjadrila prokurátorka, a síce v podstate takto:

„Prvostupňový a odvolací súd správne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vyhodnotili dôkazy, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom, podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo ako aj v ich súhrne, a dospeli k správny skutkovým a právnym záverom.

V posudzovanej trestnej veci možno hodnotiť, že rozhodnutie súdu o uznaní viny a uložení trestu odsúdenému Y. T. je založené na dôkazoch, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom, a to aj v kontexte uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Kežmarok, sp. zn. ORP-198/VYS-KK-2014, z 22.05.2014 o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Kežmarok, sp. zn. ORP-198/VYS-KK-2014, z 27.09.2014 o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku C. L. a Y. T., a uznesenia vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ, Odboru kriminálnej polície Prešov,

sp. zn. KRP-18/1-VYS-PO-2015, z 25.02.2015 o rozšírení obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku C. L. a Y. T..

Pokiaľ ide o námietku prezentovanú v podanom dovolaní, že na skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie Y. T. a ktorý je novým skutkom, sa skutkovo nevzťahovalo uznesenie o začatí trestného stíhania z 22.05.2014, pre tento skutok nebolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie a na tomto podklade nemohol byť Y. T. obvineným, k tejto je potrebné uviesť, že zákonnosť trestného stíhania Y. T. pre skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a pre ktorý bol aj následne odsúdený, je podložená rozhodnutím o rozšírení obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku z 25.02.2015, v ktorom je vymedzené obdobie páchania trestnej činnosti najmenej od mesiaca február 2014 do 24.09.2014.

Z ustanovenia § 206 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo skutočnosť, ktorá dostatočne odôvodňuje záver, že obvinený spáchal pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, rozšíri uznesením policajt obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Ak pre tento čiastkový útok nebolo začaté trestné stíhanie, nie je potrebné postupovať podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že v danom štádiu konania bolo na základe vykonaných dôkazov vyhodnotené, že C. L. a Y. T. svojim konaním naplnili zákonné znaky skutkových podstat trestných činov uvedených vo výrokovej časti uznesenia o rozšírení obvinenia z 25.02.2015, pričom ich spáchali pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia z 27.09.2014 a išlo o čiastkové útoky, na ktoré sa uvedené uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, poukazujúc na ustanovenie § 206 ods. 5 Trestného poriadku nebolo potrebné pre tieto čiastkové útoky rozhodnúť o začatí trestného stíhania.

Uvedená okolnosť preto odôvodňuje dokazovanie, ktoré bolo vykonané tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, posúdiť ako zodpovedajúce zákonu a ako zákonné hodnotiť rozhodnutie Krajského súdu Prešov ako aj konanie na súde prvého stupňa vedené na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 7T/150/2015.

Poukazujúc na vyššie uvedené navrhujem, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci dovolanie v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol“.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejme, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktno obmedzené,

aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, k tomu je potrebné poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V dovolaní spísanom a podanom prostredníctvom obhajcu obvinený nepodradil jednotlivé dovolacie námietky pod konkrétne dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, tieto iba označil a v ďalšom bola úlohou najvyššieho súdu táto kvalifikovaná činnosť.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú

rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno konštatovať, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Y. T. zásadným spôsobom, a teda že existuje skutočnosť, ktorá sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnou najpodstatnejšou námietkou, ktorú v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval v zásade tým, že na skutok, pre ktorý bolo mu vznesené obvinenie a ktorý je novým skutkom, sa skutkovo nevzťahovalo uznesenie o začatí trestného stíhania z 22. mája 2014. Pre tento skutok nebolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie a na tomto podklade nemohol byť obvineným.

Na tomto mieste je ku namietanému potrebné uviesť, že zákonnosť trestného stíhania Y. T. pre skutok, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba a pre ktorý bol aj následne odsúdený, je podložená rozhodnutím o rozšírení obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku z 25. februára 2015, v ktorom je vymedzené obdobie páchania trestnej činnosti najmenej od mesiaca február 2014 do 24. septembra 2014.

Podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo skutočnosť, ktorá dostatočne odôvodňuje záver, že obvinený spáchal pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, rozšíri uznesením policajt obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Ak pre tento čiastkový útok nebolo začaté trestné stíhanie, nie je potrebné postupovať podľa § 199 ods. 1. O uznesení o rozšírení obvinenia policajt bez meškania upovedomí oznamovateľa a poškodeného.

V nadväznosti na to bolo v danom štádiu konania na základe vykonaných dôkazov správne vyhodnotené, že obvinený Y. T. spolu s ďalšou osobou svojím konaním naplnili zákonné znaky skutkových podstát trestných činov uvedených vo výrokovvej časti uznesenia o rozšírení obvinenia z 25. februára 2015, pričom ich spáchali pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia z 27. septembra 2014 a jednalo sa o čiastkové útoky, na ktoré sa uvedené uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, poukazujúc na ustanovenie § 206 ods. 5 Trestného poriadku, nebolo potrebné pre tieto čiastkové útoky rozhodnúť o začatí trestného stíhania.

Ďalej podľa najvyššieho súdu hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nepredstavuje porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Jedná sa o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Ak by záver súdu o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu. Najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy aj ich hodnotenie súdmi nižších stupňov. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Ak by však aj podľa vyššie uvedených kritérií išlo o porušenie práva na obhajobu, bolo by potrebné posúdiť, či toto právo bolo porušené zásadným spôsobom, a to v závislosti na tom, či by porušenie práva na obhajobu mohlo vyvolať odlišné rozhodnutie vo veci samej.

Z obsahu spisu je taktiež zrejmé, že všetky ostatné práva, ktoré sú vyjadrením práva na obhajobu a podmienky na spoľahlivé zistenie objektívnej pravdy, boli v predmetnej veci riadne zabezpečené.

Zo zmieneneho vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejímá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere („solely or to a decisive extent“) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu v. Rumunsko - rozsudok ESĽP z 2. februára 2010, Emen v. Turecko - rozsudok ESĽP z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší v. Holandsko - rozsudok ESĽP z 23. apríla 1997, Visser v. Holandsko - rozsudok ESĽP zo 14. februára 2002, Al-Khawaja a Tahery v. Spojené kráľovstvo - rozsudok ESĽP z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iníciovaneho prieskumu odôvodneneho dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) či jediný usvedčujúci dôkaz, alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaneho dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vyslovený záver v plnom rozsahu zodpovedá doterajšej aplikačnej praxi i judikatúre Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o nemožnosti preskúmania správnosti a úplnosti skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní, s výnimkou prieskumu ich rozhodnutí uvedeným spôsobom z podnetu dovolania podaneho ministrom spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Pokiaľ tak neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdmi v pôvodnom konaní dovolací súd nemôže preskúmať v rámci dovolateľom (obvineným alebo generálnym prokurátorom) uplatneneho dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nemožno takéto „skutkové“ preskúmanie rozhodnutí súdov v pôvodnom konaní dosiahnuť (a vo svojej podstate obchádzať) prostredníctvom uplatnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c), resp. písm. g) Trestného poriadku, konkrétne uplatnením dovolacej námietky spočívajúcej v tom, že v pôvodnom konaní nebol vykonaný konkrétny dôkaz, ktorý však podľa subjektívneho hodnotenia dovolateľa vzhľadom na jeho význam (dôležitosť) vykonaný byť mal.

Posúdenie dôležitosti (významu) konkrétneho dôkazu totiž nie je možné bez komplexného vyhodnotenia dôkazného stavu na podklade rozsahu a kvality procesu dokazovania vykonaneho súdmi v pôvodnom konaní, ktorého výsledkom je nimi zistený skutkový stav, v konečnom dôsledku odzrkadlený v tzv. skutkovej vete výroku o vine obvineneho.

Záver o dôležitosti (významu) takého dôkazu preto logicky nie je možný bez primárneho posúdenia otázky náležité zisteného skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ktorý je zase výsledkom procesu hodnotenia dôkazov podľa kritérií upravených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, z ktorého obsahu je navyše nepochybné, že žiadny dôkaz v trestnom konaní nemožno posudzovať izolovane od iných, v danej veci zabezpečených, resp. vykonaných dôkazov.

Vyššie uvedený záver tak zohľadňuje systematickú prepojenosť jednotlivých dovolacích dôvodov upravených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku, ich vzájomné vzťahy a obsahovú nadväznosť, v posudzovanom prípade medzi dovolacími dôvodmi upravenými v tomto ustanovení pod písmenami c) a i) a na vetu za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku logicky nadväzujúci ako jediný

možný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa obvinený vyjadril v spojitosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ktorým sa najvyšší súd zaoberal už skôr.

Najvyšší súd preto môže len [s odkazom na znenie § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku] pre úplnosť poznamenať, že v predmetnej trestnej veci boli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a následne tomu zodpovedajúc v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj náležite vyhodnotené.

To rovnako platí aj v súvislosti s uznesením vyšetrovateľa, sp. zn. ORP-198/VYS-KK-2014, z 22. mája 2014 o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, uznesením vyšetrovateľa, sp. zn. ORP-198/VYS-KK-2014, z 27. septembra 2014 o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku i Y. T. a uznesením vyšetrovateľa, sp. zn. KRP-18/1-VYS-PO-2015, z 25. februára 2015 o rozšírení obvinenia podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku tiež Y. T..

S poukazom na uvedené najvyšší súd nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na Rozhodnutie č. 63/2022, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 6/2022.

Ak pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 Trestného poriadku nebolo pre skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, vydané procesne účinné uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 Trestného poriadku, neznamená to bez ďalšieho, že trestné stíhanie pre daný skutok nebolo vôbec začaté. V tejto procesnej situácii treba uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré spĺňa zákonné náležitosti podľa § 206, ods. 3 Trestného poriadku, považovať vzhľadom na 206, ods. 2 Trestného poriadku aj za uznesenie o začatí trestného stíhania, a to i vtedy, ak v jeho výroku nie je ustanovenie § 199 Trestného poriadku formálne uvedené.

Procesnú použiteľnosť zabezpečených dôkazov, okrem dôkazov, ktoré bolo možné získať z dôkazných prostriedkov aj pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona (§ 119 ods. 3 Trestného poriadku), je nutné ale vždy posudzovať so zreteľom na to, že k začatiu trestného stíhania došlo až okamihom vydania uznesenia o vznesení obvinenia.

Rozhodnutie nadväzuje na stanovisko R 33/2019. Po preskúmaní spisu najvyšší súd dospel k záveru, že prvostupňový aj odvolací súd pri rozhodovaní sa opierali o dôkazy získané z dôkazných prostriedkov po vznesení obvinenia. Vzhľadom na to ich rozsudky zodpovedajú právnej vete vyjadrenej v R 6/2022.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaného obvineným, rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.